

Dovol, abych se ti představila. Jmenuji se Martina. Pocházím z takové normální české rodiny. Maminka je učitelka a tatka dělá v soukromé firmě. Mám o rok mladší sestru. Protože otec pil, doma nebylo moc veselo. Převládala atmosféra strachu z hádek a násilí. Dostávali jsme se sestrou často výprasky. Čím déle přišel táta domů, tím jsme byly radši, ale zase jsme se bály, protože pak to bývalo horší. Do dneška máme živé vzpomínky. Já nenávidím naše staré hodiny, které jsem se strachem pozorovala a sestra nesnáší zvuk odemykání dveří a matematiku. Táta ji velmi rád v podnapilém stavu zkoušel a ona chudák strachy nevěděla, kolik je dvě a dvě. Vůbec nám rád v tomto stavu kontroloval úkoly do školy. Když byl střízlivý, byl fajn a byla s ním sranda. Bylo těžké mu ale důvěřovat, když za chvíli mohlo být všechno jinak. Myslím, že jsme si obě, já i sestra, našly svůj vnitřní únik. Sestra zpívala v úspěšném pěveckém souboru. Já jsem chodila na sportovní školu a stále trénovala, jezdila na závody a soustředění. Můj svět byla atletika. O to větší pro mne byla rána, když mi sportovní lékařka v osmé třídě oznámila, že musím ze zdravotních důvodů okamžitě přestat aktivně sportovat. V té době jsem měla za sebou úspěšné přijímací talentové zkoušky na sportovní gymnázium. Začala jsem tancovat a nastoupila na gympl humanitní. Ten rok se naši rozvedli, ale tatka bydlel ještě rok s námi, protože neměl kam jít. Bydlel u nás v dětském pokoji a bylo to hrozné. Zhroutil se mi tak můj „bezpečný“ sportovní svět a i doma to bylo jiné, horší. Protože realita se mi nelíbila, žila jsem si ve svém světě fantazie. Hrála jsem divadlo, četla poezii. Když všichni usnuli, to byl můj čas, psala jsem básně a malovala. Utíkala do samoty. Chodila jsem za školu víc než do školy. Do přírody, tam jsem se cítila svobodně a v bezpečí. Přihlásila jsem se na večerní školu herectví v místním krajském divadle. Díky tomu, že jsem hrála i v dopoledne uváděných hrách, jsem měla svůj individuální plán výuky. Bavilo mě, že jsem jiná. Připadala jsem si zvláštní, že nikam nepatřím. Mé heslo „hlavně nestát v řadě“ jsem razila statečně. Zamotaná do svých batikovaných šátků až po nos, kalhoty do zvonu a neustále jiná barva vlasů, to jsem byla já. Ve škole jsem neměla moc dobrou pověst, říkalo se, že beru drogy. Díky svému záškoláctví jsem neměla ani ve třídě kamarády, jen stejný outsidery mně podobný. Nerozuměla jsem si se svou třídní učitelkou, byla docela zákeřná, takže jsem se jí bála. V té době jsem měla odcizený vztah s mamkou. Mohlo za to mé neustálé, řekla bych až chronické lhaní. Nebyla jsem schopná nelhat, věděla jsem, že pravda by se jí asi nelíbila. Už dříve jsem se vyhýbala řešení problémů útěky do nemocí. Hlavně se vyhnout povinnostem ve škole, na omluvenky stokrát jiné jsem myslím byla opravdový mistr. Taky jsem si sama způsobila schválně pár úrazů. A mé herecké etudy u lékařů také málokdo prokoukl. V 17 letech jsem komisionální zkoušky, na které jsem se nenaučila, vyřešila 17 prášky na spaní. Jela jsem do divadla, tam vše poznali a zavolali záchranku. Probrala jsem se až v nemocnici na psychiatrickém oddělení. Měla jsem výpadky paměti. Před vypumpováním žaludku jsem se ocitla kdesi mezi životem a smrtí. Viděla jsem jasné světlo, z něho vyšel Ježíš Kristus a řekl mi: „Tvůj život je dar Boží a ty nemáš právo si ho vzít. Jdi zpátky, teď není správný čas. Nemusíš se ničeho bát, já jsem za tvé hříchy umíral na kříži.“ Paní doktorka mi řekla, že to musely být halucinace z léků. Dnes jistě vím, že nebyly. Taky se mi vybavovalo jako zlý sen znásilnění zřízencem nemocnice, kterého jsem každý den na oddělení potkávala. Potvrdilo se, že ani toto nejsou mé halucinace a vše řádně vyšetřovala policie. Musím říct, že jsem do té doby neměla žádnou sexuální zkušenost s mužem. V nemocnici jsem četla Dostojevského, Saroyana, Salingeru a ztotožňovala se s hrdiny jejich knih. Psala jsem ráda drsné básně.

Sama jako děšť

Jako děšť, jdu sama svou ulicí a plivu po stínech
S ptákem na rameni, s andělem a nikdo mne nevidí
Neslyší

Na březích svých rybníků, plná lítosti, bez hraček

na pískovišti lásky vyhrabu skleněnou perlu
mou perlu, nahou, hladkou a čistou
právě teď

Chtěla bych se vidět doopravdy šťastnou, s živýma očima,
Kéž bych mohla vykoupit své trny, obelstít své duchy smíchem,
Smála bych se, nebo se nadobro opít a zbavit strachu,
Sama sebe a všech cizích očí, které
nevidí

Ve škole jsem propadla a opakovala třetí ročník. Bylo mi to jedno, alespoň jsem se zbavila té třídní. A hlavně jsem se šíleně zamilovala a naplno prožívala svou první lásku. Tancovali jsme po ulicích, váleli se v záhonech, opijeli se vínem a milovali. Podnikali jsme tajné noční výlety na kradených kolech, psali básně, fotili, zpívali, šťastní a volní jako ptáci. Do dvou let jsme se rozešli. Já jsem opět nebyla schopna dokončit ročník, tak jsem přerušila své studium na dva roky. V té době si maminka našla známost. Já jsem si s jejím novým partnerem vůbec nerozuměla. S jeho synem, který se k nám také nastěhoval, ano. Začala jsem chodit s klukama, které jsem nemilovala. Rozdávala lehkomyšlně své tělo i duši, až mi zbyla jen velká prázdnota. Doopravdy jsem samozřejmě toužila jen a jen po lásce. Chvíli jsem byla nezaměstnaná, potom roznášela poštu. Mé problémy s mamkou se prohlubovaly. Pamatuji si, že v té době jsem poprvé bez oznámení nepřišla vůbec večer domů, až ráno. Našla jsem mamku v obývacím pokoji položenou strachy a bylo mi jí líto. Ten kluk za to samozřejmě nestál. Svou situaci jsem řešila odjezdem do Anglie. Odešla jsem do Londýna dělat aupair. Hlídala jsem 8-mi měsíční holčičku v černošské rodině a byla s ní neustále sama doma. Z nudy jsem začala kouřit cigarety. Ve svém volnu jsem se seznámila většinou také s cizinci a poznávala noční život Londýna. Jedné noci, kdy jsem byla nucena přespat na ulici, jsem byla podruhé znásilněna. Po návratu jsem žila dva roky s dívkou. Řešila jsem tím svůj strach a odpor z mužů. V tomto vztahu jsem spíše hrála roli muže než ženy. Maminka se podruhé vdala. Já jsem pokračovala životním stylem „všechno nebo nic“. Od návratu z Londýna jsem nebydlela doma. Rok jsem ještě do třetice všeho dobrého zkusila dokončit třetí ročník gymnázia. Tentokrát raději v jiném městě, ale ani to mi nepomohlo. V novém prostředí jsem zanedlouho měla zase svoji starou pověst. V malém městě brzy nebyl tajemstvím ani náš vztah s mou spolubydlící. Závěrem školního roku jsem na zkoušky přišla opilá a byla tak definitivně vyloučena s trojkou z chování. Pak jsem byla dva roky zaměstnaná v divadle jako herečka. Všichni herci, s kterými jsem i bydlela na divadelní ubytovně, často a rádi pili alkohol, já s nimi. Měla jsem strach, že dopadnu jako taťka, budu pít. Nebo jako mamka, vezmu si alkoholika. Chtěla jsem bydlet v Praze. Dostala jsem se tam na vysokou školu. Dělal jsem školu mých snů. Pan Komenský by z nás měl radost, step, pantomima, tanec, žongláž, akrobacie, občas i nějaká teorie, to byla opravdová škola hrou. Cítila jsem se šťastně a chtěla být ještě šťastnější. Začala jsem kouřit marjánku a tvořila „velké“ umění. Dělal jsem si, co jsem chtěla. Cestovala po světě s divadlem, chodila do kin, divadel, na koncerty, na party a myslela si, že tomu se říká svoboda. Mou modlou se stalo divadlo. Byl to jediný svět, kde jsem chápala a cítila nějaká pravidla a hranice. V mém opravdovém životě žádný řád nebyl. Bydlela jsem se svým přítelem, také „velkým“ umělcem, který byl stejně nevspěšný jako já. Byl nezodpovědný, bez smyslu pro povinnost, neuměli jsme hospodařit s penězi. On zkoušel různé drogy, já občas s ním. Sny o šťastné společné budoucnosti se mi pomalu začaly rozplývat. Toužila jsem po duchovním světě. Četla jsem knihy o buddhismu a východních náboženstvích. Aktivně meditovala. Snažila se být lepší. Bojovala se svým sobectvím, ale moc se mi nedařilo. Dost mě to trápilo. Ve svých 23 letech jsem se ocitla na životní křižovatce. Najednou mi bylo jasné, že můj životní styl, moje „cesta“ nikam nevede. Alespoň ne tam, kde jsem chtěla být. Měla jsem problémy. Právě rodičí se závislost na pervitinu. Dluhy, na které jsem byla sama. Nevěděla jsem jak dál. Žila jsem tak, jak jsem nikdy žít

nechtěla. Přemýšlela jsem o smyslu svého života. O smyslu každého života. Vše kolem mne bylo tak prázdné. Volala jsem do nebe, jestli nějaký Bůh je, ať se mi dá poznat. Připadala jsem si špinavá, nemožná, odsouzeníhodná. Bylo mi to líto. Přemýšlela jsem o smrti. Je něco po smrti? Co tady dělám? Proč tu jsem? Mám nějaký úkol? Kam jdu? V hlavě mi hučelo spousty otázek. Chtěla jsem svůj život, svůj charakter změnit. Vždy to šlo jen na chvíli a pak zase pád. Chyba za chybou. Věděla jsem, co dělám špatně, co dělat nechci, ale nevěděla jak to změnit. Letní prázdniny jsem strávila s budhisty a sledovala je, jak žijí. Vše mi přišlo závislé na jejich pevné či slabé vůli. A já pevnou vůli opravdu nemám. Na konci prázdnin jsem byla na sportovním táboře, který pořádali křesťané. Bylo mi tam dobře. Začala jsem číst Bibli a modlit se modlitby, kterým jsem nerozuměla. Taky jsem četla Fausta a čekala, že se mi ozve přítel, který se se mnou rozešel a dlužil mi peníze. Všichni mi říkali, že Ježíš Kristus je Spasitel. Cože? Pociťovala jsem velkou bolest a hanbu. Toužila jsem po změně, která bude trvat. Modlila se za novou šanci znovu začít, za čistotu. Pamatuji si, že mne pronásledovaly velké noční můry, které mě celé dny ovlivňovaly. Cítila jsem se špatná a špinavá. Pak jsem si přečetla v Bibli v kapitole Římanům tyto verše:

“Nepoznávám se ve svých skutcích, vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím. Vím totiž, že ve mně, to je v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chťit dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá.“

Strašně mě to dostalo a modlila jsem se, aby Bůh mé hříchy smazal, protože s nimi nedokážu žít. Nevím přesně jak, kdy, který den, ani kterou hodinu, ale vím jistě, že mne Bůh přijal a stala jsem se Božím dítětem. Znovu jsem se narodila. Odpustil mi mé hříchy, protože za ně z lásky umíral na kříži. Dal mi svobodu vrátit se Domů k němu.

Dnes žiji s Ježíšem pět let. Na všechno se ho ptám, rádím se s ním, poznávám ho, děkuji mu a prosím za věci, co mi dává. Mám ho ráda čím dál víc, protože vidím, jak je ke mně v různých situacích dobrý a jak moc mne miluje. Vypadá to na černobílý život, co? Na to, že po mém obrácení začínám psát červenou knihovnu. Nic takového, jen jsem chtěla říct, že s Boží pomocí se mi žije snadněji. Bůh si používá vše, co jsem prožila k dobrému. Mám od něj milost rozumět dětem, lidem jako jsem já. Rok jsem pracovala jako vychovatelka v Dětském domově, kde mi Bůh také ukazoval svou moc uzdravení. Věřím, že je jí dost pro každého, jen si o ni musíme říci.

V mém případě je jasné, že je stále co uzdravovat. Musela jsem odpustit svým rodičům, hlavně otci jeho nespravedlivé tresty. Každé konkrétní odpoledne, každý výprask a zranění. Ve všem byl Ježíš se mnou a i se mnou plakal. Myslím tím tenkrát, když jsem byla malá, neznala jsem ho, ale on už mne miloval. I v tom koutě za skříní pod plakátem koní byl se mnou a objímal mne. Konečně jsem přestala za svou bolest obviňovat své okolí. Díky Duchu Svatému a pomoci pastora jsem znovu prožila své znásilnění díky zvláštnímu zjevení. Viděla jsem přítomnost Ježíše Krista v mém těle, jak bral moji bolest na sebe. Bylo těžké mu vše otevřeně říci a dát, strašně jsem se styděla. Pochopila jsem, že má stejně jako mne rád toho muže, který mne znásilnil i mého otce. To, že umíral i za ně, mi pomáhalo odpouštět. Bůh uzdravuje mé vztahy k mužům i ženám. Když potkám cizího muže, hned se ho nebojím. Tenkrát po návratu z Londýna jsem se hned, když jsem někoho potkala, učila jeho popis pro policii v případě, že by mi ublížil. Po mých sexuálních zkušenostech s děvčaty jsem měla problém osprchovat se na plovárně ve společné sprše nebo masírovat kamarádce záda. Měla jsem pocit, že na mně musí být ty zkušenosti vidět, že se mě dívky budou bát, štítit. Bůh mi skrze mé upřímné modlitby bere mé pocity hanby, viny a dává mi vše vidět v jeho světle. Říká mi pravdy o mně a chce, abych nežila ve lži. Dlouho jsem se styděla za své tělo. Myslela jsem si, že každým pohybem hned někoho svádím. Mé nezdravé sexuální zkušenosti mi zkrslily pohled na sex samotný. Spousty příjemných a normálních věcí mi přišly odporné a nenormální. Také jsem se štítila mužského přirození. To se také projevilo v sexuálním životě v manželství. Naštěstí mi Bůh dal trpělivého, věřícího muže. Také mi neustále říkal to, co

jsem potřebovala slyšet, že mé tělo samo o sobě není hříšné. Jsem přece jeho stvoření. On stvořil ženu a muže, aby spolu byli jedno. Bůh stvořil sex, který dal, aby se ze sebe manželé radovali. V Bibli jsem se dočetla: „Co je staré pominulo, hle je tu nové.“ (2. Korintským 5, 17) Postupně jsem mohla přijmout, že jsem opravdu čistá. Také jsem velmi dlouho a asi i teď vypadala raději jako kluk než jako holka, cítila jsem se tak bezpečněji. Díky Bohu i to se mění a vím, že vypadat jako žena není žádný hřích.

Dlouho jsem zápasila se zlými sny. Věřím, že satan tak na mne měl velký vliv. Hlavně v období intenzivního poznávání Boha. Při mém uvěření a na biblické škole. Dnes vím, že bojoval o to, abych pochybovala, že Bůh je dobrý a chce pro mne jen dobré. Naštěstí marně. Zbavila jsem se závislosti na cigaretách, lépe řečeno nikotinu a jiných drogách. S radostí si užívám střízlivosti.

Vždy mi hodně záleželo na tom, co si o mně myslí ostatní, jestli mě mají rádi. Potřebovala jsem jejich uznání a pochvalu. To mě drtilo na gymplu, věděla jsem, že mě ve škole nemají moc rádi. Otec o mne taky nestál. Dnes vím, že je nejdůležitější, abych se líbila Bohu. Mému Otci v nebesích. Když se budu snažit žít podle jeho přikázání, budu se pak líbit i lidem. Jeho největší přikázání je láska a lásku má každý rád. Zažila jsem pevná, láskyplná objetí Boží ve chvílích strachu a samoty. Bůh je láska, to už pro mne není jen nějakou frází. Bůh mne uzdravuje i z méně nápadných zranění. Dává mi rozumět sama sobě, svým reakcím na okolí a ukazuje mi, jestli mám pravdu nebo ne. Například jsem na začátku mého vztahu a i teď v manželství často reagovala přehnaně na různé situace. Většinou mne manželovo chování velmi zraňovalo, nebo rozčilovalo, řešila jsem to uzavíráním se do sebe. Byli to ty samé věci, které mne zraňovaly od mého otce. Hlavně nezáměr o mne, o to, co prožívám a pak kritika. Mé špatné zkušenosti s mým otcem z dětství mne takto deformovaly. Měla jsem pocit že musím neustále usilovat o manželovu lásku, že musí být perfektně uklizeno, uvařeno apod. Samozřejmě jsem byla neustále nedostatečná a každá i v žertu míněná kritika mi brala radost dělat cokoli. Zjistila jsem, že si do něj promítám mého otce nebo naopak to, co mi otec nedal. Prožívala jsem tak zbytečný stres a nepokoj ve vztahu s ním. Živě si pamatuji i na zbytečný strach. Jednou když přišel můj muž z práce, šíleně bouchl dveřmi a rázně vešel do kuchyně. Já se podvědomě skrčila, seděla jsem na židli zády ke dveřím a čekala ránu nebo pohlavek. Překvapilo mě, že se muž sháněl po jídle a vůbec se choval normálně. Překvapila mě i má reakce, když vím, že by mě jen tak neuhodil a vůbec mě nenapadlo, že ránu dveří způsobil průvan. Vypadá to možná jako nepodstatné maličkosti, ale hodně to ovlivňovalo mé nálady a chování vůbec. Bůh tak nahrazuje mé špatné zkušenosti těmi dobrými s ním a dává mi zaslíbení ve svém Slově, v Bibli, kterému musím věřit, abych žila v pokoji sama se sebou i s ostatními. Také se postupně uzdravuje můj postoj k autoritám.

Uzdravuje i můj vztah k mé mladší sestře, které jsem dříve vědomě i nevědomě ubližovala. Spousta věcí mě mrzí a nemůžu je vrátit zpátky, ale Bůh je nadčasový, on to dokáže a tak mu důvěřuji. Dnes jsme si se sestrou velmi blízko a můžeme o všem mluvit a snad mi i odpouští. Mám s toho velkou radost.

Nejlepší ale je, že díky tomuto procesu uzdravování můžu Boha poznávat a prohlubovat svou lásku k němu. Je prostě úžasný a chce, abych prožívala svobodu v tom, jak mě stvořil, byla s ním a měla ho ráda.

Dnes je mi dvacet osm let, jsem čtyři roky vdaná a mám krásného syna. Učím se ctít a vážit si svého muže. Být pro něj dobrou ženou a pro svého syna milující mámou.

Vím a pevně věřím, že na každou bolest je lék a není trauma nebo zklamání, které Boží láska neuzdraví.

Také vím, že vše, co jsem prožila, nebyla a není náhoda. O Božích zázracích se nemá mlčet a mé uzdravování tak vnímám. Dva roky jsem vedla skupinu děvčat, která chtěla změnu ve svém životě. Změnu, která vede k uzdravení, odpuštění, vyznání hříchů a pokoji.

Ježíš Kristus za naše nemoci a bolesti trpěl a umíral ještě dříve, než jsme ho znali. Je třeba se neustále vracet pod jeho kříž se svým trápením. Chtít vidět a přijmout do svého života význam jeho láskyplné oběti za nás.

Proč je uzdravení z minulosti důležité?

Jsem přesvědčena, že uzdravení z minulosti je jeden z dalších důležitých kroků, hned po uvěření, pro každého znovuzrozeného křesťana. Když někdo uvěří, zaměřujeme se na jeho hříšnost a zanedbáváme jeho zranění. Cesta k uzdravení však vyžaduje naši spolupráci s Duchem Svatým. Jsme lidmi, o kterých Ježíš vypráví v podobenství o rozsévači. V našich srdcích jsou skály. Mé skály, to bylo zraněné srdce mým otcem. I jizvy po ranách mohou zatvrdnout a zkamenět. Různá zranění z nezralých vztahů, kterými jsem prošla. Znásilnění. Samota, nedůvěra, nejistota, strach.

Možná se cítíš Bohem trochu podvedená. Čekáš, že Bůh odstraní tvé skály. Ale on není majitelem tvého srdce, on je rozsévačem pravdy. Některé věci za nás Bůh jednoduše neudělá, musíme jimi projít s ním. Bez pohybu není růstu. Tak do toho, sám Bůh na tebe čeká.

Přirozená reakce na bolest je, že ji potlačujeme, vytěsňujeme. Každý jinak. Např.: Jsi velká služebnice, vedeš nedělní školu, zpíváš chvály, organizuješ evangelizační akce mládeže. Proč? Proč toho máš tolik, že se nestíháš zastavit a v klidu spočinout v Boží náruči?

Bojíme se pravdy. Co když i já mám někde hluboko bolest, kterou nechci řešit? Přesně v takovém případě bolest sama nezmizí. Můžeš si ji nést, jak chceš daleko, jak chceš dlouho, nezmizí. A co je nejhorší - utváří tvůj vztah k Bohu.

Mimochodem, pokud jsme si nikdy nevyřešili bolesti svého dětství, potom ignorovat citové potřeby manžela, dětí, případně jiných zraněných lidí ve svém okolí, nebude pro nás žádný problém.

Říkáš si, proč toužit po změně? Já jsem v pohodě, to je jenom pro ty, co zažili nějaké trauma, z rozvedených rodin, ty, co mají psychické problémy, mne se to netýká. Omyl! Uzdravení je pro každého křesťana. Jde o uzdravení vztahu s Bohem, který je nejdůležitější, od kterého se odvíjí náš život.

Rodina

Poslední verš Starého zákona říká: "Hle, posílám k vám proroka Eliáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou." (Malachiáš 3, 23-24)

A to samé čteme v Lukášovi, když přichází anděl Gabriel, aby řekl Zachariášovi, že jeho syn Jan Křtitel „sám půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné moudrosti spravedlivých a připravil Pánu lid pohotový.“ (Lukáš 1, 17)

Nejlépe si pamatujeme první a poslední věci, které slyšíme. A ještě k tomu, když Bůh jako posla vyslal archanděla. Neudělal by to, kdyby to nebylo mimořádně důležité. Všimněme si, že uzdravení mezi otcí a dětmi tak, jak o něm mluví Lukáš, bylo potřebné dříve, než byli lidé schopni přijmout věci od Ježíše Krista. Ježíš, Slovo samo, přišel a chodil mezi nimi, ale oni nebyli schopni přijmout, co chtěl vložit do jejich srdcí, dokud z nich neodstranili skály. Jan Křtitel byl poslán napřed, aby jim pomohl. Později, například v podobenství o marnotratném synu, nepřehlížejme skutečnost, že syn říká: "Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě." (Lukáš 15, 21) Ježíš ukazuje, že součástí pokání (lítost nad hříchy a odvrácení se od nich) je nejen řešení vztahu s Bohem, ale řešení vztahů s rodiči.

Prvním vzorem, který kopírujeme, jsou naši rodiče. Osmdesát pět procent vzorců chování v dospělosti má svůj základ v období do šesti let věku. Jak jsem se již zmínila, těsně po svatbě jsem zjistila, že mám na svého muže přehnané reakce. Když přišel domů, byla jsem ve stresu, jestli vše dělám správně. Jeho momentální nezájem a kritika mne hluboce zraňovaly. Chovala jsem se k němu jako ke svému otcí.

Děti musí vyrůstat v bezpodmínečné lásce, v přijetí a bezpečí. Srovnajte si schválně v duchu Boží charakter a vlastnosti vašich rodičů. Nic proti nim, ale dát požehnání plné milosti nedokáže žádný rodič. Každý dělá spoustu chyb a říká svým dětem spoustu lží. Život v plnosti nám dává jen náš dokonalý milující Bůh. Naše výchova vždy nestála na Božích pravdách a biblických principech. A to si troufám tvrdit i o těch nejsvatějších křesťanských rodinách. Výsledkem lidské výchovy jsme my, pokřivené obrazy Boží. Nemáme pravdivý pohled sami na sebe. Žijeme podle lží našich rodičů, našeho okolí a nás samých podle toho, které jsme přijali za své. Těžko ten, kdo slýchal celé dětství, že je neschopný, nešikovný, hloupý, najednou po svém obrácení přijme, že je svatý (čistý, dobrý) (Efezským 1, 1) a přijatý (Efezským 1, 5). Může to mít následky celý život. Špatné vzdělání, neschopnost najít si dobrou práci a zvládat své každodenní povinnosti a v pokoji a radosti jako dobrá žena se starat o svůj dům, o svého manžela, děti. Jak máme v našem marném pachtění se s každodenností najednou pochopit, že už jsme dosáhli plnosti, plnosti v Kristu Ježíši? (Koloským 2, 10).

V každé rodině jsou ustálené vzorce chování a určitá atmosféra. Naše rodina nás formovala a utvořila nás tím, čím jsme. Ať chceme nebo ne, reagujeme na věci stejně jako naši rodiče. Chováme se stejně ve škole, v práci, ve své rodině. Nemusí to však všude fungovat. Náš naučený vzorec chování z domova nemusí být správný. Nejvíce to zjistíme, když narazíme na problém. Jak reagujeme, když se stane něco zlého? Obviňujeme celý svět? Jsme bezmocní? V noci pláčeme do polštáře? Jednáme na základě lži nebo pravdy? Křesťan se většinou v období nouze modlí. Často se Boha ptáme, proč se to stalo? Kde jsi byl, Bože? A často dostáváme satanskou odpověď: Nikdo tu není. Nikomu na tom nezáleží. Ale v Bibli se píše: „Neboj se, já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě“... a také: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Izajáš 41, 10 a Židům 13, 5)

Bible je plná povzbuzujících a silných zaslíbení. Také nám ukazuje, jak je nám na rozdíl od nás Bůh věrný a má s námi svatou trpělivost. „Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“ (Židům 10, 23)

Je třeba číst vytrvale Boží slovo, které je pravdivé a dává pravdivé odpovědi. „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (Jan 8, 31-32) Je také dobré učit se některé verše nazpaměť. V období největší krize je Duch Svátý z naší paměti může vytáhnout a nadpřirozeně jednat a povzbudit nás. Mám zkušenost z jedné hrůzoplňné noci. Jak jsem se již zmínila, pronásledovaly mne noční můry. Jedné takové noci, kdy jsem se s úzkostí v srdci a velkým strachem vzbudila hrůzou ze svého snu, mne začala pohlcovat temnota. Nebyla jsem schopna udělat vůbec nic. Jen se potila pod peřinou. Ani modlit jsem se nemohla. Najednou se mi vybavil verš, který jsem se učila do školy: „Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.“ (1. list Janův 1, 5) Neustále se mi opakoval a já nevím jak, znovu jsem usnula, tentokrát bezesným spánkem. Díky Bohu. Vše dělejte s vědomím, že chcete a toužíte poznat svého Boha. Je vám neskutečně blízký právě ve vaší zranitelnosti. Je to právě ta největší síla, kterou křesťan má, společenství se samotným Bohem. Vztah, který nikdy nezklame.

„Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval, svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné.“

Izajáš 63, 9

Moc evangelia, modlitby a vedení Duchem Svatým

Ježíš přišel nejen proto, aby nás zachránil z našich hříchů, ale taky proto, aby uzdravil zlomená srdce a obvázal naše rány.

Když Bůh uzdravuje, nedává jen dobrou radu. On sám k nám přichází, bere nás do rukou a mluví k nám svá slova života. Bůh v nás může způsobit, že poneseme ovoce i na místě utrpení tak, jako Josef, a způsobí, že budeme vytrženi jako čisté zlato - jako Jób.

Věříš, že je opravdu možné se změnit? Že žena v dětství sexuálně zneužívaná se může radovat z manželské sexuality? Může dívka z dětského domova prožívat přijetí?

Moc evangelia a modlitby je nejsilnější zbraň na lidské utrpení. To, že tuto zbraň můžeme mít, přicházet k samotnému Pánu této Země, modlit se k němu a číst Boží slovo (Bibli), je jen díky utrpení Božího Syna Ježíše Krista, který vykoupil náš návrat k Bohu svou smrtí na kříži. A tak máme naději i odvahu vrátit se tam hluboko, zpátky, dovnitř do minulosti a odkrýt ránu, aby mohla přestat bolet a být uzdravena. Myslíš, že se mi chtělo prožívat znovu své znásilnění a ještě k tomu před pastorem? Vůbec ne. Ale mohla jsem ho prožít s Ježíšem. Viděla jsem ho tam. A hlavně jsem si ty zlé pocity prožila naposledy.

Víme, že je správné modlit se za věci, které se nás hluboce dotýkají. V Písmu čteme:

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu a pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“

Filipským 4, 6-7

Věřím, že Ježíš přináší změnu do životů lidí a to neustále. V Janově evangeliu se od Ježíše dovídáme, že nám zde zanechá jiného přímluvce, Ducha pravdy.

„...a já požádám Otce a on vám dá jiného přímluvce, aby byl s vámi na věky, Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi a ve vás bude.“

Jan 14, 16-17

Existuje neznámá část našeho já, kterou zná jenom Bůh. Proto věříme, že otevření se Písmu Svatému (Bibli) -

„...všecko, co je tam napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději.“

Římanům 15, 4

-šepotu Ducha Svatého-

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy...“

Jan 16, 13

- zjevení-

„Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec Slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvěceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.“

Efezským 1, 17- 19

a modlitby-

„Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravím tě.“

2 Královská 20, 5

Otevření se těmto věcem má hluboký smysl a proměňuje nás k Božímu obrazu. Bůh odhaluje skryté pravdy. Pán Bůh k nám také nemluví jen izolovaně, většinou používá své tělo, církev. Tak nezapomínejte na upřímné zpětné vazby ze strany našich bratrů a sester. „Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejme společná shromáždění, jak to někteří ve zvyku, ale napomínejme se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“ (Židům 10, 24-25)

To vše nás dovede k poznání hříchu v jednání a teprve potom můžeme dojít k pokání (lítosti nad hříchy a odvrácení se od nich). Pokání zahrnuje pevný pohled na Ježíše Krista, který mění život, není jen iluzí útěchy. David se modlil: „O Bože zkoumej mne a poznej mé srdce“

a také „Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.“ (Žalm 51, 12). Apoštol Pavel se modlí za to, aby se v nás „jeho Duchem posílil a upevnil, vnitřní člověk“ a ujistí uje, že Bůh, „může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit.“ (Efezským 3, 16-20)

Jestli tě moje psaní oslovilo, jsem ráda i nerada. Znamená to, že máš ve svém srdci jizvy, které bolí. Prázdná místa, která zaplní jen sám Bůh. Hledej, jestli mezi tebou a Bohem není skrytý hněv. Hněv vůči Bohu musíš odstranit.

Také je velmi důležité zjistit, jestli jsi někdy měla zkušenosti s jakoukoli formou okultismu. Je to tvé slabé místo, na které může satan útočit. Třeba i „nevinné“ vyvolávání duchů v dětství, vykládání karet, horoskopy apod. Vše odevzdej Bohu, zřekni se toho a správně to pojmenuj. Pros za odpuštění. Uvědom si úplnou závislost na Bohu. Duch Svatý je divuplný přímluvce. Požádej Ducha, aby odkryl každý tvůj opravdový problém a aby tě vedl krok za krokem. Požádej ho o jeho pohled a jeho srdce ve tvé konkrétní otázce. Zdá se ti toho moc. Chrlím to na tebe, vid'?' Už teď nemáš chuť se do něčeho pouštět? Nemusíš nic dělat sama. Vyhledej svého pastora nebo duchovně starší kamarádku a vše s ní prober. Modlete se spolu za to, co z tvého života má být uzdraveno nejdříve. Potřebuješ vztah, ve kterém budeš moci přijímat povzbuzení i skládat účty, abys byla silnější. Je to zdravá podpora tvého růstu k Bohu. Samozřejmě ideální jsou lidé, kteří nám jdou sami příkladem a můžeme se od nich učit.

Stydíš se mluvit o tom, co jsi prožila? Nemáš ve svém okolí nikoho, komu bys ses svěřila? Neváhej, ponoř se do vzpomínek a vše, jak to cítíš, řekni Jemu. Neboj se, ničím ho nepřekvapíš, on už to ví, ale čeká, až mu vše sama řekneš. Tvá modlitba nemusí mít oficiální formu ani spisovnou češtinu. Křič, šepť, postěžuj si, plač. Buď upřímná a otevři se. Neboj se ve svém vzpomínání být kreativní. Mohou ti pomoci staré fotografie z dětství nebo navštív místa, kde si dříve žila. Kde se ti něco zlého přihodilo. Někomu pomáhá si věci psát. Napiš si jména lidí, kteří tě zranili, zraňují a jak. Napiš také ty, které sama zraňuješ svým chováním. Hledej proč a pros za odpuštění. Při vzpomínání si můžeš napsat takové své osobní dějiny. Čím starší vzpomínka a čím jich bude víc, tím lépe. Musí být tvoje vlastní, ne převyprávěné. V konkrétní situaci si uvědom konkrétní pocit, který v tobě vyvolává. Zavzpomínej třeba na oslavy z dětství, vánoce, prázdniny, učitelky ze školky, první jízdu na kole, rodinou dovolenou nebo co jsi dělala vždy před spaním. Představ si svůj pokojíček, když jsi byla malá. Vztah k sourozencům, hračky, co jsi měla ráda. Kdy jsi zažila největší strach? Jaká nálada převládala v tvém dětství? Proč? Věřila jsi svým rodičům? Kdy jsi dostávala výprask? Manipulovala jsi se svými rodiči?

Nechci ti dávat jednoduchý návod „jak na to“. Není to jednoduché. Jsou to jen pomůcky, inspirace pro tebe. Neboj se připomenout si to nepříjemné v tvém životě. Věř, že to není marné a že si to stejně v sobě nosíš. Uzdravení tě osvobodí a můžeš být úplně jiná. Silnější a veselá. Prosím, nespokojuj se se svým životem. Můžeš dostat o hodně víc a zažívat mocné, velké věci. Jsi Boží dílo, za které Bůh obětoval svého Syna. On umíral za tvé bolesti a ty se mu je stydíš dát? Buď statečná, jako byl statečný Ježíš.

Nebude to vše hned, je to proces, tak buď prosím trpělivá. Často si lidé představují uzdravení jako jednorázový zázrak. Jako když se Ježíš dotkl slepého nebo malomocného a byli v tu chvíli zdraví. Ale Ježíš neuzdravoval všechny. Museli přijít až před něj a s vírou požádat o uzdravení. Přinesli svou bídu do jeho blízkosti a on se jich dotkl. Aby se tě dotýkal, musíš přijít blízko. Přines vše, co vyšlo na světlo až do Boží přítomnosti.

Nečekej hned rychlou úlevu a zmizení veškeré bolesti. Tvůj život se nezmění mávnutím kouzelného proutku. Všechna bolest nezmizí, ale Bůh ti s ní pomůže. Odpověď na bolest není jen odpuštění. Odpověď na bolest je její předání Ježíši Kristu. Přijde pocit úlevy a svobody, který tě může nést dny, týdny nebo i měsíce, ale je to jen první krok a počáteční fáze toho, čím Bůh chce, abys byla ve svém životě. Potřebuješ mít pevnou vůli ke změně. Posiluj ji,

třeba sportem nebo jinou pravidelnou činností (povinností). Já cvičím aerobic a od jara se chystám pravidelně běhat. Jednej na základě Boží pravdy. Nejdříve ji budeš přijímat na citové úrovni, ale pak přejde hlouběji do tvé mysli. Budeš ji prožívat den po dni v normálním všedním životě. Výsledkem bude tvá důvěra a stabilita.

Neporovnávej se s ostatními. Rychlost, jakou probíhá uzdravovací proces, je pro každého jiná. Jen Bůh jí řídí. Když s Ním spolupracuješ podle svých nejlepších schopností, netrap se nad tím, když někdo jiný zažívá a přijímá Boží doteky rychleji.

Důležitý je také strávený čas o samotě s Ježíšem. Například s Petrem Ježíš také mluvil o samotě a nikde v Bibli není psáno, co si povídali. Bylo to jen mezi nimi. Jisté je, že Petr byl od toho dne úplně jiný.

Buduj svůj život na základě biblické víry. To je ta tvoje pevná skála. Následuj Ježíše celým svým srdcem. Přeji ti aktivní přístup k věci, trpělivost a mnoho krásných chvil s Ježíšem. Drž se!

Jestli znáš osobně Boha, máš velkou naději na své uzdravení. Jestliže ho ještě neznáš máš velkou naději, že se ti dá poznat, když budeš upřímně chtít. Jeho Syn umíral i za tvé bolesti. Bůh tě opatruj. Milost a pokoj Pána Ježíše Krista buď s tebou.

S láskou,
Martina

„Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“
Izajáš 40, 31